

lægen den fulde praksisret. Dette bevirker, at man først griber ind på et sent tidspunkt, hvor lægen i reglen ikke længere har praktiske muligheder for helbredelse, og hvor han eventuelt allerede i nogen tid har frembudt fare for sine patienter. Udvalget har foreslået, at de nugældende regler suppleres med en adgang til at frakende retten alene til at ordinere euforiserende stoffer, idet en sådan frakendelsesadgang, der i øjeblikket praktiseres i England, Schweiz, Sverige og Norge, i almindelighed må antages at være et tilstrækkeligt retsmiddel overfor eufomane læger og på den anden side er så forholdsvis lidt indgribende, at den vil kunne anvendes i ret vid udstrækning. Udvalget har endvidere foreslået, at der indføres en adgang til at pålægge lægerne at føre nøjagtige optegnelser om hver enkelt ordination af euforiserende stoffer, idet måske allerede dette vil kunne få læger, der er i fare for at blive eufomane, til at besinde sig på deres situation. Udvalget har foreslået bestemmelser om disse forhold indføjet som en ændring til læge-loven, således at frakendelsen af ordinationsretten til euforiserende stoffer i lighed med frakendelsen af den fulde praksisret sker administrativt eller, hvis lægen ønsker det, ved civil retssag.

Med hensyn til *alle andre eufomane* har udvalget i høj grad beskæftiget sig med deres forsyninger gennem *ægte lægerecepter*, idet dette har været den eneste forsyningskilde for det store antal eufomane, der viger tilbage for straffelovsovertrædelser, og ægte lægerecepter som nævnt også har spillet en vigtig rolle for eufomanklikkerne. Efter udvalgets mening bør en læge nægte at udstede recept på et farligere euforiserende stof til en eufoman *udenfor sin egen patientkreds*; i visse tilfælde kan han i stedet give den pågældende en indsprøjtning på stedet, og i København kan han henvise ham til hospitalsindlæggelse. Overfor en eufoman person *indenfor lægens egen patientkreds* bør lægen, hvis eufomanien ikke er meget fremskreden, nægte ordination, hvis patienten ikke vil rette sig efter lægens henstilling om at lade sig afvænne. Udvalget har imidlertid fremhævet, at den usikkerhed, der i praksis kan have hersket på dette område, må antages at stå i forbindelse med, at der indtil nu har manglet en fyldigere vejledning for ordinationen af euforiserende stoffer, og udvalget har som et væsentligt punkt blandt sine forslag udarbejdet et udkast til en sådan vejledning fra sundhedsstyrelsen til lægerne.

Overfor de formentlig ganske få læger, der kan ventes uanset vejledningens regler at ordinere ufor-svarligt til eufomane, har udvalget ikke ment det tilstrækkeligt at blive stående ved lovgivningens

nuværende regler: Lægelovens § 5 om fratagelse af retten til at praktisere i tilfælde af almindelig svækelse m. v. og lægelovens § 18 om straf for grov eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed i gerningen, hvormed efter lov nr. 286 af 18. juni 1951 § 1, jfr. § 10, kan følge bortabelse af retten til at praktisere eller eventuelt alene bortabelse af retten til at ordinere euforiserende stoffer. Med hensyn til lægelovens § 18 bemærkes, at den efter retspraksis formentlig kun kan ventes benyttet i de groveste tilfælde, og at det i det hele synes ønskeligt i vidt omfang at undgå straffesager overfor de ufor-svarligt ordinerende læger. Udvalget har foreslået, at man supplerer bestemmelserne med en adgang til administrativt eller ved civil sag at frakende retten til at ordinere euforiserende stoffer, hvilket ville svare til den ordning, der gælder i Schweiz og Sverige. Man mener dog, at det, forinden sådan fratagelse foretages, bør være forsøgt, om ikke et pålæg om optegnelsespligt vil være en tilstrækkelig reaktion.

Udover det ovennævnte har udvalget foreslået, at man vanskeligggør benyttelsen af *falske recepter* ved at foreskrive, at recepter på de farligere, euforiserende stoffer skal skrives på særlige, vanskeligt efterlignelige blanketter, som lægerne skal opbevare på sikre steder, og at mængdeangivelserne på disse recepter skrives såvel med bogstaver som med tal. Påbud om benyttelsen af særlige blanketter og om den udførlige mængdeangivelse vil kunne gives af sundhedsstyrelsen i medfør af § 26, stk. 2, i lov nr. 209 af 11. juni 1954 om apotekervæsenet. Udvalget har endvidere foreslået, at der indføres *skærpede straffebestemmelser for smughandel m. v. med euforiserende stoffer*, jfr. om det sidste det samtidig forelagte forslag til lov om euforiserende stoffer. Endelig har udvalget afgivet indstilling om fortsættelse af en *kontrolordning*, hvorved månedssindberetningerne til sundhedsmyndighederne om ordinationer af de farligere euforiserende stoffer regelmæssigt gennemgås med henblik på, om nogle patienter får påfaldende store ordinationer, bl. a. samtidig får ordinationer fra flere læger. Denne ordning har allerede vist sig velegnet til undgåelse af, at eufomane samtidig søger flere læger, og vil formentlig også kunne forhindre, at afvænnede patienter straks fortsætter deres misbrug.

Udvalget har ment, at der vil være mulighed for, at disse foranstaltninger vil vise sig så velegnede til bekæmpelse af eufomanierne, at der ikke i øjeblikket skulle være grundlag for at stille forslag om *tvangsmæssig afvænnning af eufomane*. Udvalget henviser herved til de betænkeligheder, der vil være